

იოელის წიგნი და ლაოდიკეის მეშვიდე დღის ადვენტიტური ეკლესია — ნომერი ორმოცდაოთხი

Jeff Pippenger
2026-02-10

ნომერი ორმოცდაოთხი

1844 წელს, მეშვიდე დღის შაბათის მოძღვრება გაიხსნა და შემდეგ განსაკუთრებული აქცენტით გამოეცხადა და უაითს, როდესაც მან შეხედა ალთქმის კიდობანს. მან ასევე ჩაწერა, რომ უკანასკნელ დღეებში ხორცშესხმის მოძღვრება იმავე ზეციურ აქცენტს ფლობდა. მეშვიდე დღის შაბათი წარმოადგენს განსაკუთრებულ ნათელს კიდობნიდან, როდესაც ანტიტიპური გამოსყიდვის დღე დაიწყო, ხოლო მეშვიდე წლის შაბათი წარმოადგენს განსაკუთრებულ ნათელს კიდობნიდან, როდესაც ანტიტიპური გამოსყიდვის დღე თავის დასასრულს აღწევს.

განსხეულების მოძღვრება წინასწარ არის სახეობრივად ნაჩვენები ლევიანთა ოცდამესამის უკანასკნელ წმიდა შეკრებაში; იგი არის ომეგა მეშვიდე დღის შაბათისადმი, რომელიც ლევიანთა ოცდამესამის დასაწყისში პირველ წმიდა შეკრებას წარმოადგენს. ის პირველი შაბათი წარმოადგენს ღმერთის შემოქმედ ძალას, ხოლო უკანასკნელი შაბათი — მის ხელახლა-შემოქმედ ძალას. ის პირველი შაბათი წარმოადგენილია რიცხვით „23“, ხოლო უკანასკნელი — რიცხვით „252“.

ეს ორი სიმბოლო არის ლევიანთა წიგნის ოცდამესამის შემომსაზღვრავი ნიშნები და ისინი, აგრეთვე, მილერიტული ისტორიის შემომსაზღვრავი ნიშნებიც არიან. 1798 წელი იყო ისრაელის ჩრდილოეთ სამეფოს წინააღმდეგ მიმართული 2,520 წლის აღსრულება, ხოლო 2,300 წელი აღსრულდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს. როდესაც დას უაითი მიყვანილ იქნა საწმიდარში და ათ მცნებას შეხედა, იგი წინასახიერად წარმოადგენდა ღმერთის უკანასკნელი დღეების ხალხს, რომელიც ქრისტეს მიჰყვება უწმიდესში, როდესაც იგი ასრულებს თავისი შერიგების საქმეს. ტაძრის გამოცდა არის კრავის კვალდაკვალ მიყოლის გამოცდა, სადაც არ უნდა წავიდეს იგი.

ესენი არიან ისინი, რომელნიც ქალებით არ შებილწულან, რადგან ქალწულნი არიან. ესენი არიან ისინი, რომელნიც მიჰყვებიან კრავს, სადაც უნდა წავიდეს. ესენი გამოსყიდნენ ადამიანთაგან, როგორც პირველნაყოფნი ღმრთისა და კრავისათვის. გამოცხადება 14:4.

დეიდა უაიტი, როგორც წინასწარმეტყველი, ასახავდა იმ ერთგულთ საწყის ეტაპზე, რომელნიც რწმენით შევიდნენ უწმინდესში; და ამით იგი წარმოადგენდა მაგალითს იმ უკანასკნელი დროის ერთგულთა, რომელნიც რწმენით შედიან უწმინდესში და შემდეგ შესცქერიან კიდობანს. რასაც ისინი იქ განათებულიად ხედავენ, არის განხორციელების მოძღვრება, შერიგების დამთავრება. ისინი ხედავენ ორ მფარველ ქერუბიმს, რომლებიც ქმნილებისა და ხელახალი ქმნილების ორ შაბათს წარმოადგენენ. ისინი ხედავენ 252-ს

კიდობნის ერთ მხარეს და 23-ს — მეორეზე, და ცნობენ, რომ ქმნილებასა და ხელახალ ქმნილებასთან შესაბამისობაში 23 წარმოადგენს ღვთაებრიობის ქორწინებას ადამიანობასთან, ხოლო 252-ს ხედავენ, როგორც ადამიანის გარდაქმნის სიმბოლოს ისეთ ადამიანად, რომელიც ღვთაებრიობასთან არის შეერთებული.

შერიგების საფარი არ უნდა ყოფილიყო მოხსნილი; ამიტომ, რომ დას უაითს შიგნით ჩაეხედა, ეს განსაკუთრებული გამოცხადება იყო, და წინასწარმეტყველურად ეს ილუსტრაცია უფრო უკანასკნელ დღეებს ეხება, ვიდრე იმ დღეებს, რომლებშიც იგი ცხოვრობდა. ჭკრეტით ვიცვლებით. ტაძრის გამოცდა არის ის, რომ ქრისტე თავის ქალწულ ხალხს თავის ტაძარში ნაბიჯ-ნაბიჯ უძღვება. წინასწარმეტყველური ჭეშმარიტებები წარმოადგენს იმ ნაბიჯებს ბილიკზე, რომელსაც შუალამის ღაღადის უწყება ანათებს.

ორმოცდაექვსი წლის მილერიტოა ტაძარი არის საფეხური.

ადამიანური ტაძარი „23“-ისა, (მამაკაცი და დედაკაცი, მან შექმნა ისინი) არის საფეხური.

ქრისტეს მიერ თავისი ტაძრის სამ დღეში აღდგენა ერთი საფეხურია.

საწყობი მალაქიას ტაძარია.

ნეემიამ საწყობი განწმინდა ტობიას მიერ შებილწვისაგან.

ეს იყო ის ტაძარი, სადაც მღვდელმთავარმა ხილკიამ იპოვა მოსეს წერილები მეფე იოშიას განახლების დროს.

ტაძარი, რომელიც ნეემიამ შებილწვისაგან განწმინდა, იგივე ტაძარია, რომელიც ქრისტემ ორჯერ განწმინდა მისი „საკრილეგიოზური შებილწვისაგან“, როგორც და უაიტი აცხადებს.

მილერის სიზმარში კუბო ერთ საფეხურს წარმოადგენდა.

როგორც კი ქრისტემ თავისი ერთგულნი წმიდათა წმიდაში შეიყვანა, იგი მათ, როგორც დას უაითს კიდობნისკენ მიყვანით არის წარმოდგენილი, კიდობნის საფარველს აღამაღლებს და მათ ნებას აძლევს შიგნით ჩაიხედონ. როდესაც ისინი შიგნით იყურებიან, ხედავენ, რომ როგორც განკაცების მომღვრება, ისე მეშვიდე დღის შაბათი, რბილი შარავანდედით არის მოსილი. მცნებაზედ მცნება, ისინი, ვინც აღიარებენ იმ მომღვრებებს, რომლებიც „რბილი ბრწყინვალეობით არიან მოსილნი“, დას უაითთან თანხმობაში დგებიან, რწმენით შედიან წმიდათა წმიდაში და კიდობანში იყურებიან.

ძველმა წინასწარმეტყველებმა უფრო კონკრეტულად უკანასკნელი დღეებისთვის ილაპარაკეს, ვიდრე იმ დღეებისთვის, რომლებშიც თავად ცხოვრობდნენ. როდესაც ეს ძველი წინასწარმეტყველები თავად ხდებიან დამოწმების ნაწილი, ისინი წარმოადგენენ ღვთის ხალხს უკანასკნელ დღეებში, ხოლო ღვთის ხალხი უკანასკნელ დღეებში არის ას ორმოცდაოთხი ათასი. და უაიტი, შესაძლოა, ყველაზე მნიშვნელოვანი ძველი წინასწარმეტყველია, რადგან მისი ყველა ილუსტრაცია

წარმოადგენს ას ორმოცდაოთხი ათასის ომეგა ისტორიის ალფა ისტორიას. ყველა წინასწარმეტყველი ასახავს ნაშთს, მაგრამ და უაიტი ასევე წარმოადგენს საწყის ისტორიას, რომელიც აღსრულდება დასასრულის ისტორიაში — ასო-ასომდე.

ალფას საძირკვლოვან ისტორიაში დას უაიტი, ხილვაში, ზეციური საწმიდრის უწმიდეს ადგილას იქნა აყვანილი. იქ მისვლისას აღთქმის კიდობანზე მდებარე მოწყალების ტახტი, ტახტი, რომელიც არ უნდა მოცილებულიყო, მაღლა იქნა აწეული, რათა დას უაიტს შიგნით ჩაეხედა, სადაც მან ათი მცნება იხილა.

„წმიდათაწმიდაში დავინახე კიდობანი; მის ზედაპირსა და გვერდებზე უწმინდესი ოქრო იყო. კიდობნის თითოეულ ბოლოში იდგა მშვენიერი ქერუბიმი, ფრთებგაშლილი მასზე გადმოფენილი. მათი სახეები ერთმანეთისკენ იყო მიქცეული და ქვემოთ იყურებოდნენ. ანგელოზებს შორის იდგა ოქროს საცეცხლური. კიდობნის ზემოთ, იქ, სადაც ანგელოზები იდგნენ, იყო უაღრესად ბრწყინვალე დიდება, რომელიც ჰგავდა ტახტს, სადაც ღმერთი დამკვიდრებულიყო. იესო იდგა კიდობანთან, და როცა წმიდათა ლოცვები აღემართებოდა მის წინაშე, საცეცხლურში საკმეველი აკმევდა, და იგი მათი ლოცვებს საკმევლის კვამლთან ერთად აღუვლენდა თავის მამას. კიდობანში იყო მანანის ოქროს ჭურჭელი, აარონის აყვავებული კვერთხი და ქვის ფიცრები, რომლებიც წიგნივით იკეცებოდა. იესომ გახსნა ისინი, და დავინახე მათზე ღვთის თითოთ დაწერილი ათი მცნება. ერთ ფიცარზე ოთხი იყო, ხოლო მეორეზე — ექვსი. პირველ ფიცარზე არსებული ოთხი უფრო კაშკაშებდა, ვიდრე დანარჩენი ექვსი. მაგრამ მეოთხე, შაბათის მცნება, ყველა მათგანზე მეტად ბრწყინავდა; რადგან შაბათი განცალკევებული იყო, რათა დაცულიყო ღვთის წმიდა სახელის პატივსაცემად. წმიდა შაბათი დიდებულად ჩანდა — დიდების შარავანდედი ერტყა ირგვლივ. დავინახე, რომ შაბათის მცნება ჯვარზე არ იყო მიღურსმული. ასე რომ ყოფილიყო, დანარჩენი ცხრა მცნებაც მიღურსმული იქნებოდა; და ჩვენ თავისუფალნი ვიქნებოდით, ყველა მათგანის დარღვევისათვის ისევე, როგორც მეოთხის დარღვევისათვის. დავინახე, რომ ღმერთს შაბათი არ შეუცვლია, რადგან იგი არასოდეს იცვლება. მაგრამ პაპმა შეცვალა იგი კვირის მეშვიდე დღიდან პირველ დღემდე; რადგან მას უნდა შეეცვალა ქამნი და რჯულნი.“ Early Writings, 32.

მეშვიდე დღის შაბათის მოძღვრება იყო ალფა-მოძღვრება მილერიტული მოძრაობის საძირკვლოვან ისტორიაში, რომელიც დაიწყო როგორც ფილადელფიური მილერიტული მოძრაობა, შემდეგ 1856 წელს გარდაიქმნა ლაოდიკიურ მილერიტულ მოძრაობად, ხოლო შემდეგ 1863 წელს — ლაოდიკიურ მეშვიდე დღის ადვენტიტთა ეკლესიად. და უაიტი აგრეთვე მიუთითებს ომეგა-მოძღვრებას უკანასკნელი დღეების ისტორიაში, როდესაც ას ორმოცდაოთხი ათასის ლაოდიკიური მოძრაობა გარდაიქმნება ას ორმოცდაოთხი ათასის ფილადელფიურ მოძრაობად. ალფასა და ომეგას ნათლები წარმოდგენილია მეშვიდე დღის შაბათის მოძღვრებითა და განკაცების მოძღვრებით.

„ღმერთთან ურთიერთობაში მყოფნი სვლიან სიმართლის მზის ნათელში. ისინი არ უპატიობენ თავიანთ გამომსყიდველს იმით, რომ ღმერთის წინაშე თავიანთ გზას ხრწნიან. ზეციური ნათელი ბრწყინავს მათზე. როდესაც ისინი ამ დედამიწის

ისტორიის დასასრულს უახლოვდებიან, მათი ცოდნა ქრისტეს შესახებ და მისადმი დაკავშირებული წინასწარმეტყველებების შესახებ დიდად იზრდება. ისინი უსასრულოდ ძვირფასნი არიან ღვთის თვალში, რადგან ერთობაში არიან მის ძესთან. მათთვის ღვთის სიტყვა შეუდარებელი სილამაზისა და მშვენიერებისაა. ისინი ხედავენ მის მნიშვნელობას. ჭეშმარიტება ეშლებათ. ხორცშესხმის მოძღვრება მშვიდი ბრწყინვალეობით არის მოსილი. ისინი ხედავენ, რომ წმინდა წერილი არის გასაღები, რომელიც ყველა საიდუმლოს ხსნის და ყველა სიძნელეს წყვეტს. ისინი, რომელთაც არ სურდათ ნათლის მიღება და ნათელში სვლა, ვერ შეძლებენ ღვთისმოსაობის საიდუმლოს გაგებას, ხოლო ისინი, რომელთაც არ უყოყმანიათ ჯვრის აღება და იესოს მიყოლა, იხილავენ ნათელს ღვთის ნათელში.“ The Southern Watchman, April 4, 1905.

„განსხეულების მოძღვრებას“ ასევე „ღვთისმოსაობის საიდუმლო“ ეწოდება.

და უეჭველად დიდია ღვთისმოსაობის საიდუმლო: ღმერთი გამოჩნდა ხორციელად, გამართლდა სულით, ეჩვენა ანგელოზებს, იქადაგა წარმართთა შორის, ირწმუნეს იგი სოფელში, ამაღლდა დიდებაში. 1 ტიმოთე 3:16.

„საიდუმლო“ დაფარულია საბოლოო თაობამდე, როცა ერთგულნი დაინახავენ, რომ ხორცშესხმის მოძღვრება მეშვიდე დღის შაბათის ომეგაა.

ის საიდუმლოც, რომელიც დამალული იყო საუკუნეთაგან და თაობათაგან, ხოლო ახლა გაცხადდა მის წმიდებს; რომელთაც ღმერთმა ინება ეუწყებინა, რა არის ამ საიდუმლოს დიდების სიმდიდრე წარმართთა შორის, — რომელიც არის ქრისტე თქვენში, დიდების სასოება. კოლოსელთა 1:26, 27.

შესაფერისია, რომ სწორედ კოლასელთა 1:26 საუბრობს „საიდუმლოზე“, რომელიც „დაფარული იყო“, მაგრამ ეს საიდუმლო უკანასკნელ დღეებში „ცხადდება“. წინასწარმეტყველური ნათელი ცხადდება მაშინ, როდესაც წინასწარმეტყველება იხსნება, როგორც წარმოდგენილია დანიელის მეთორმეტე თავში, სადაც 1,260 დღის დასასრულს, აღსასრულის ჟამს, წინასწარმეტყველება იხსნება. წინასწარმეტყველება, რომელიც თაობების განმავლობაში დაფარული იყო, იხსნება, და ეს წინასწარმეტყველება არის ჭეშმარიტება, რომელიც, როდესაც იხსნება, არის ის „დიდება“, რომელიც კვირის კანონის დროს წარმართებს ეცხადება. ეს საიდუმლო არის ქრისტე თქვენში — დიდების იმედი, რაც აღსრულდება მეშვიდე საყვირის ხმის ჟღერების დღეებში.

არამედ მეშვიდე ანგელოზის ხმის დღეებში, როცა იგი დასაყვირებლად დაიწყებს, აღსრულდება ღვთის საიდუმლო, როგორც აუწყა მან თავის მსახურებს, წინასწარმეტყველებს. გამოცხადება 10:7.

სრულად შესაფერისია, რომ მეშვიდე ანგელოზის ხმა მეშვიდე თვის მეათე დღეს იწყებდა ჟღერადობას, როგორც ეს გამოცხადების 10:7-შია წარმოდგენილი. მეშვიდე ანგელოზი აგრეთვე წარმოდგენილია როგორც მესამე ვაება, ხოლო პირველი ორი ვაება ისლამი იყო; ამგვარად, მოცემულია ორი მოწმე, რომ მესამე ვაებაც ისლამია. ღვთის საიდუმლო დასრულებულია მაშინ, როდესაც ისლამის საყვირი ჟღერს.

მეშვიდე საყვირის ისტორიის განმავლობაში განკაცების მოძღვრება, რომელიც არის ქრისტეს საიდუმლო თქვენში, ანუ ღვთაებრიობის შეერთება ადამიანობასთან, როგორც ეს ქრისტეში იქნა წარმოდგენილი, როდესაც მან საკუთარ თავზე მიიღო ადამიანური ხორცი; კანდიდატები, რომელნიც უნდა იყვნენ ას ორმოცდაოთხი ათასთა შორის, გამოიცდებიან იმასთან დაკავშირებით, აქვთ თუ არა მათ ის აუცილებელი ზეთი და რწმენა, რათა შევიდნენ უწმიდესში. თუ ისინი შეყოვნდებიან, სიბნელე დაეცემა მათზე; თუ ისინი მიჰყვებიან კრავს, სადაც კი იგი მიდის, მიიყვანებიან კიდობნის შიგნით ჩასახედად. კიდობანში ისინი ჰპოვებენ მეშვიდე დღის შაბათის მოძღვრებას და განკაცების მოძღვრებას.

რამდენადაც მნიშვნელოვანიც უნდა იყოს ეს ორი მოძღვრება, ჩემი ყურადღება მიმართულია არა ალფასა და ომეგას ნათლებზე, არამედ იმაზე, რომ წინასწარმეტყველმა ქალმა გამოსახა ღვთის ერი, რომელიც ზეციურ საწმიდარში შედის და აღთქმის კიდობანში იყურება. უკანასკნელ დღეებში, ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიაში, უნდა არსებობდეს ერთი წერტილი, როდესაც ას ორმოცდაოთხი ათასი შეყვანილნი იქნებიან უწმინდესში, რათა ჭვრეტდნენ გახსნილ კიდობანს.

თუ თქვენ გაქვთ რწმენა, რომ წინასწარმეტყველნი უკანასკნელ დღეებში ღმერთის ერს გამოსახავენ, და აგრეთვე რწმენა, რომ და უაიტი ისევე სრულად იყო შთაგონებული, ყოველმხრივ, როგორც ბიბლიის ყოველი სხვა წინასწარმეტყველი, — მაშინ ის გამოყენება, რომელიც მე ახლახან წარმოვადგინე, ჭეშმარიტად უნდა იქნეს მიღებული. ას ორმოცდაოთხი ათასი რწმენით უნდა მიჰყვეს ქრისტეს უწმინდესში, როგორც და უაიტი ამბობს, რომ ერთგულებმა მოიქცნენ 1844 წლის 22 ოქტომბერს. მაშინ გამოვლინდა ორი ჯგუფი: ისინი, ვინც უარი თქვეს რწმენით შესვლაზე, და ისინი, ვინც შევიდნენ.

„მე კვლავ მომაქციეს ქრისტეს პირველი მოსვლის გამოცხადებისკენ. იოანე ელიის სულითა და ძალით იყო მოვლენილი, რათა იესოსთვის გზა მოემზადებინა. ისინი, ვინც იოანეს მოწმობა უარყვეს, იესოს მოძღვრებით ვერ ისარგებლეს. მათი წინააღმდეგობა იმ უწყების მიმართ, რომელიც მის მოსვლას წინასწარმეტყველებდა, იქამდე მიიყვანა ისინი, რომ ველარ შეეძლოთ ადვილად მიეღოთ უძლიერესი მტკიცებულება იმისა, რომ იგი იყო მესია. სატანამ იოანეს უწყების უარყოფელნი კიდევ უფრო შორს წაიყვანა — იქამდე, რომ ქრისტეც უარყვეს და ჯვარს აცვეს. ამით მათ საკუთარი თავი იმ მდგომარეობაში ჩააყენეს, რომ ვერ შეეძლოთ მიეღოთ კურთხევა ორმოცდამეათე დღისას, რომელიც ასწავლიდა მათ გზას ზეციური საწმიდრისაკენ. ტაძრის კრეტსაბმელის გახევამ ცხადყო, რომ იუდეველთა მსხვერპლნი და წეს-ჩვეულებანი აღარ იქნებოდა მიღებული. დიდი მსხვერპლი უკვე შეწირული იყო და მიღებულიც იყო; და სულიწმიდამ, რომელიც ორმოცდამეათე დღისას გარდამოვიდა, მოწაფეთა გონება მიწიერი საწმიდრიდან ზეციურზე მიმართა, სადაც იესო საკუთარი სისხლით შევიდა, რათა თავის მოწაფეთათვის თავისი გამოსყიდვის სიკეთენი გადმოეფინა. მაგრამ იუდეველნი სრულ სიბნელეში დარჩნენ. მათ დაკარგეს მთელი ნათელი, რომელიც შეიძლებოდა ჰქონოდათ ხსნის გეგმის შესახებ, და კვლავაც თავიანთ უსარგებლო მსხვერპლებსა და შესაწირავებს ენდობოდნენ. ზეციურმა საწმიდარმა

მიწიერის ადგილი დაიკავა, მაგრამ მათ ამ ცვლილების შესახებ არავითარი ცოდნა არ ჰქონდათ. ამიტომ მათ ვერავითარი სარგებელი ვერ მიიღეს ქრისტეს შუამდგომლობიდან წმიდა ადგილას.“

„ბევრი შიშით შეჰყურებს იუდეველთა მოქმედებას ქრისტეს უარყოფასა და ჯვარცმაში; და როდესაც ისინი კითხულობენ მისი სამარცხვინო შეურაცხყოფის ისტორიას, ჰგონიან, რომ უყვართ იგი და არ უარყოფდნენ მას, როგორც პეტრემ უარყო, ან არ აცვამდნენ ჯვარს, როგორც იუდეველებმა აცვეს. მაგრამ ღმერთმა, რომელიც ყველა ადამიანის გულს კითხულობს, გამოსაცდელად მიიყვანა ის სიყვარული იესოს მიმართ, რომლის განცდასაც ისინი აღიარებდნენ. მთელმა ზეცამ უღრმესი ინტერესით ადევნა თვალი პირველი ანგელოზის უწყების მიღებას. მაგრამ მრავალმა, ვინც იესოს სიყვარულს აღიარებდა და ცრემლებს ღვრიდა, როცა ჯვრის ამბავს კითხულობდა, მისი მოსვლის სასიხარულო ცნობა დაცინვით მიიღო. უწყების სიხარულით მიღების ნაცვლად, მათ იგი ცდუნებად გამოაცხადეს. მათ შეიძულეს ისინი, ვისაც მისი გამოჩენა უყვარდა, და ეკლესიებიდან განდევნეს. მათ, ვინც პირველი უწყება უარყო, მეორე ველარავითარ სარგებლობას ვერ მოუტანდა; ვერც შუალამის ძახილმა მოუტანა მათ სარგებლობა, რომელიც მათ უნდა მოემზადებინა, რათა რწმენით შესულიყვნენ იესოსთან ერთად ზეციური საწმიდრის უწმიდეს ადგილას. ხოლო პირველი ორი უწყების უარყოფით მათ ისე დააბნელეს თავიანთი გონება, რომ ვერავითარ ნათელს ვეღარ ხედავენ მესამე ანგელოზის უწყებაში, რომელიც უწმიდეს ადგილას მიმავალ გზას აჩვენებს. მე ვიხილე, რომ როგორც იუდეველებმა ჯვარს აცვეს იესო, ასევე სახელდებით ქრისტიანულმა ეკლესიებმა ჯვარს აცვეს ეს უწყებანი, და ამიტომ მათ არ აქვთ ცოდნა უწმიდესში მიმავალი გზისა და ვერ იღებენ სარგებელს იქ იესოს შუამდგომლობიდან. იუდეველთა მსგავსად, რომლებიც თავიანთ უსარგებლო მსხვერპლს სწირავდნენ, ისინიც თავიანთ უსარგებლო ღოცვებს აღავლენენ იმ განყოფილებისადმი, რომელიც იესომ დატოვა; ხოლო სატანა, ამ მოტყუებით კმაყოფილი, იღებს რელიგიურ სახეს და ამ აღიარებულ ქრისტიანთა გონებას თავისკენ წარუძღვება, თავისი ძალით, ნიშნებითა და ცრუ სასწაულებით მოქმედებს, რათა თავის მახეში მტკიცედ დაამწყვდიოს ისინი.“ Early Writings, 259–261.

და უაიტი მიუთითებს იოანე ნათლისმცემლისა და ქრისტეს ისტორიის თანმიმდევრულ განსაცდელთა პროცესზე, რომელიც იმით დასრულდა, რომ იუდეველნი სრულ სიბნელეში აღმოჩნდნენ, რათა ამით წარმოაჩინოს იგივე ისტორია მილერიტა ჟამს, რაც და უაიტის ალფა-ისტორიაა — უკანასკნელი დღეების უძველესი წინასწარმეტყველი ქალისა. სიცოცხლისა და სიკვდილის განმსაზღვრელი გამოცდა დასაწყისში დაკავშირებული იყო უწმინდესში შესვლასთან ან ამაზე უარის თქმასთან. ამაზე უარის თქმა იმავე სიბნელეს მოუტანდა მილერიტა ისტორიის ამბოხებულთ, რაც ქრისტეს ისტორიაში მემამოხე იუდეველთ დაეცა.

იესო ყოველთვის საგნის დასასრულს მის დასაწყისთან ერთად წარმოგვიდგენს; ამიტომ, როდესაც დას უაიტი შეყვანილ იქნა წმიდათაწმიდაში და შეხედა გახსნილ კილობანს, 1844 წლის 22 ოქტომბრის გამოცდის კავშირში, ეს ცხადყოფს, რომ ას

ორმოცდაოთხი ათასი გამოიცდება იმაში, გაჰყვებიან თუ არა კრავს წმიდათაწმიდაში, თუ შევლენ სრულყოფილ, საუკუნო სიბნელებში. ეს ფაქტი ეფუძნება იმ რწმენას, რომელსაც ესმის, რომ ძველი წინასწარმეტყველები ღვთის უკანასკნელი დღეების ხალხს განასახიერებენ, როდესაც ისინი თავად ხდებიან ჩაწერილი მოწმობის ნაწილი. დას უაიტი ორივე ჯგუფს განასახიერებს.

„ამ სასოწარკვეთილების მდგომარეობაში ყოფნისას ვიხილე სიზმარი, რომელმაც ჩემს გონებაზე ღრმა შთაბეჭდილება მოახდინა. მე დამესიზმრა ტაძარი, რომლისკენაც მრავალი ადამიანი მიიჩქაროდა. მხოლოდ ისინი, ვინც ამ ტაძარს შეაფარებდნენ თავს, გადარჩებოდნენ, როცა ჟამი დასრულდებოდა. ყველა, ვინც გარეთ დარჩებოდა, სამუდამოდ დაიღუპებოდა. გარეთ მყოფი ბრბო, რომელიც თავ-თავის გზებზე დადიოდა, დასცინოდა და აზუჩად იგდებდა მათ, ვინც ტაძარში შედიოდა, და ეუბნებოდა, რომ ხსნის ეს გეგმა მზაკვრული მოტყუება იყო, და რომ სინამდვილეში სრულიად არ არსებობდა არავითარი საფრთხე, რომლისგანაც თავის არიდება იყო საჭირო. მათ ზოგიერთებს ხელიც კი სტაცეს, რათა ხელი შეეშალათ მათთვის, რომ კედლებში სწრაფად შესულიყვნენ.

„დაცინვის შიშით, უმჯობესად მივიჩნიე, დავლოდებოდი, ვიდრე ხალხის სიმრავლე დაიშლებოდა, ან ვიდრე შევძლებდი მათგან შეუმჩნევლად შესვლას. მაგრამ რიცხვი შემცირების ნაცვლად იზრდებოდა, და, იმის შიშით, რომ არ დამეგვიანა, ნაჩქარევად დავტოვე ჩემი სახლი და ბრბოში გავიკაფე გზა. ტაძრამდე მიღწევის სურვილით შეპყრობილმა ვერც კი შევამჩნიე და არც ყურადღება მიმიქცევია იმ ხალხმრავლობისთვის, რომელიც გარს მეხვია. შენობაში შესვლისას დავინახე, რომ უზარმაზარ ტაძარს ერთი ვეებერთელა სვეტი ეჭირა, და მასზე იყო მიბმული ერთიანად დაგლეჯილი და სისხლმდინარე კრავი. ჩვენ, იქ დამსწრეთ, თითქოს ვიცოდით, რომ ეს კრავი ჩვენი გულისთვის იყო დაგლეჯილი და ნაგვემი. ყველა, ვინც ტაძარში შედიოდა, მის წინაშე უნდა მისულიყო და ელიარებინა თავისი ცოდვები.

„კრავის წინ აღმართული იყო ამაღლებული სავარძლები, რომლებზეც იჯდა ერთობა, მეტად ბედნიერი შესახედაობით. ზეციური ნათელი თითქოს მათ სახეებზე ბრწყინავდა, და ისინი ადიდებდნენ ღმერთს და მღეროდნენ სიხარულით აღსავსე მადლიერების საგალობლებს, რომლებიც ანგელოზთა მუსიკას ჰგავდა. ესენი იყვნენ ისინი, ვინც კრავის წინაშე მოვიდნენ, აღიარეს თავიანთი ცოდვები, მიიღეს მიტევება და ახლა სიხარულით აღსავსე მოლოდინში ელოდნენ რომელიმე სასიხარულო მოვლენას.“

„შენობაში შესვლის შემდეგაც კი შიში დამეუფლა, და სირცხვილის გრძნობა, რომ ამ ხალხის წინაშე თავი უნდა დამემდაბლებინა. მაგრამ თითქოს იძულებული ვიყავი წინ წავსულიყავი და ნელ-ნელა მივიწევდი სვეტის ირგვლივ, რათა კრავის პირისპირ აღმოვჩენილიყავი, როდესაც საყვირმა გაიჟღერა, ტაძარი შეირყა, შეკრებილ წმიდათაგან გამარჯვების შეძახილნი აღმოცენდა, საზარელმა ბრწყინვალეობამ გაანათა შენობა, და შემდეგ ყოველივე უკიდურესმა სიბნელემ მოიცვა. მთელი ის ბედნიერი ხალხი ბრწყინვალეობასთან ერთად გაქრა, და მე მარტო დავრჩი ღამის მდუმარე საშინელებაში. გონებრივი ტანჯვით გამეღვიძა და ძლივს

ვარწმუნებდი თავს, რომ მესიზმრებოდა. მეჩვენებოდა, რომ ჩემი ხვედრი განსაზღვრული იყო, რომ უფლის სული მიმატოვა და აღარასოდეს დაბრუნდებოდა.

„ამის შემდეგ მალე კიდევ ერთი სიზმარი ვიხილე. მეჩვენებოდა, რომ უაღრეს სასოწარკვეთილებაში ვიჯექი, სახე ხელებში ჩამემალა, და ამგვარად ვფიქრობდი: იესო რომ დედამიწაზე ყოფილიყო, მასთან მივიდოდი, მის ფეხებთან დავემხოვოდი და მთელ ჩემს ტანჯვას მოვუყვებოდი. იგი არ განმერიდებოდა, შემიწყალებდა, და მე ყოველთვის მეყვარებოდა იგი და ვემსახურებოდი მას. სწორედ ამ დროს კარი გაიღო და მშვენიერი სახისა და გარეგნობის პიროვნება შემოვიდა. მან თანაგრძნობით შემომხედა და მითხრა: ‘გსურს იხილო იესო? იგი აქ არის, და თუ გსურს, შეგიძლია იხილო იგი. აილე ყოველივე, რაც გაგაჩნია, და გამომყევი.’“

ეს უთქმელი სიხარულით მოვისმინე, და სიხარულით შევკრიბე ჩემი ყველა მცირედი ქონება, ყოველი ძვირფასი წვრილმანი, და გავყევი ჩემს წინამძღოლს. მან მიმიყვანა ციცაბო და, როგორც ჩანდა, მყიფე კიბესთან. როდესაც საფეხურებზე ასვლა დავიწყე, მან გამაფრთხილა, რომ მზერა მაღლა მქონოდა მიპყრობილი, რათა თავბრუ არ დამხვეოდა და არ დავცემულიყავი. მრავალი სხვაც, რომლებიც ამ ციცაბო აღმართს მიუყვებოდნენ, მწვერვალამდე მიღწევამდე დაეცნენ.

„ბოლოს მივაღწიეთ უკანასკნელ საფეხურს და ერთი კარის წინ დავდექით. აქ ჩემმა მეგზურმა მიბრძანა, დამეტოვებინა ყველაფერი, რაც თან მქონდა მოტანილი. მე სიხარულით დავდე ისინი; შემდეგ მან კარი გააღო და მიბრძანა, შევსულიყავი. ერთ წამში იესოს წინაშე ვიდექი. შეუძლებელი იყო იმ მშვენიერი სახის ვერმოცნობა. კეთილმოსურნეობისა და დიდებულების ის გამოხატულება სხვას არავის შეიძლებოდა ჰქონოდა. როდესაც მისი მზერა ჩემზე შეჩერდა, იმწამსვე მივხვდი, რომ მან იცოდა ჩემი ცხოვრების ყოველი გარემოება და ყველა ჩემი შინაგანი აზრი და გრძნობა.

„ვცდილობდი, თავი დამეცვა მისი მზერისაგან, რადგან მეგონა, ვერ შევძლებდი ამომეტანა მისი გამომცდელი თვალები; მაგრამ იგი მომიახლოვდა ღიმილით და, თავზე ხელი დამადო რა, თქვა: ‘ნუ გეშინია’. მისი ტკბილი ხმის ჟღერამ ჩემს გულს ისეთი ნეტარებით შეაძრწუნა, როგორიც მას უწინ არასოდეს განეცადა. მეტისმეტად გახარებული ვიყავი, რომ სიტყვა მეთქვა, არამედ, გრძნობით ძლეულმა, მის ფერხთით პირქვე დავეცი. და როცა იქ უმწეოდ ვიწექი, ჩემს წინაშე სილამაზისა და დიდების ხილვები გადაივლო, და მეჩვენებოდა, თითქოს ცის უსაფრთხოებასა და მშვიდობას მივაღწიე. ბოლოს ძალა დამიბრუნდა და წამოვდექი. იესოს სიყვარულით სავსე თვალები კვლავ ჩემზე იყო მიპყრობილი, და მისმა ღიმილმა ჩემი სული სიხარულით აღავსო. მისი თანდასწრება აღმავსებდა წმიდა მოწიწებითა და გამოუთქმელი სიყვარულით.

„ჩემმა მეგზურმა ახლა კარი გააღო, და ჩვენ ორივენი გარეთ გავედით. მან მიბრძანა, კვლავ ამეღო ყოველივე ის, რაც გარეთ მქონდა დატოვებული. ეს რომ შესრულდა, მან მომაწოდა მჭიდროდ დახვეული მწვანე თოკი. მან დამარიგა, რომ იგი გულთან ახლოს დამედო, და როცა იესოს ხილვა ვინდომებდი, ჩემი უბიდან ამომეღო და

ბოლომდე გამეჭიმა. მან გამაფრთხილა, დიდხანს არ დამეტოვებინა იგი დახვეული, რათა არ დაკვანძულიყო და გასწორება არ გასჭირვებოდა. თოკი გულთან ახლოს დავიდე და სიხარულით ჩავედი ვიწრო კიბეზე, ვადიდებდი უფალს და ყველას, ვისაც შევხვდებოდი, ვეუბნებოდი, სად შეეძლოთ იესოს პოვნა. ამ სიზმარმა იმედი მომცა. მწვანე თოკი ჩემს გონებაში რწმენას განასახიერებდა, და ღმერთზე მინდობის სილამაზე და სიმარტივე ჩემს სულში ნათლად იწყებდა გამობრწყინებას.“ Testimonies, volume 1, 27–29.

1844 წლის 17 აგვისტოს ექსეტერის საკარვე შეკრების დასასრულიდან 22 ოქტომბრამდე იყო სამოცდაექვსი დღე. ეს სამოცდაექვსი დღე წარმოადგენს შუალამის ძახილის გამოცხადების პერიოდს, და ათი ქალწულის იგავის კონტექსტში ისინი, ვინც მაშინ ამ უწყებას აცხადებდნენ, წარმოადგენენ მათ, ვისაც ზეთი ჰქონდა, ხოლო მათ, ვინც მაშინ ამ უწყებას არ აცხადებდნენ, ზეთი არ ჰქონდათ.

იგავში ქორწინება შეყოვნების დროის დასაწყისში შედგა. კანონიერი ქორწინება უკვე შესრულდა, შემდეგ კი ყველანი თავიანთ სახლებში წავიდნენ და ელოდნენ, ვიდრე სიძის მამა გადაწყვეტდა, დასაშვები იყო თუ არა ქორწინების დასრულება. პირველი ქორწინებისა და შუალამის მეორე ცერემონიის შორის ორგულება მრუშობად ითვლებოდა. შეყოვნების დრო ეფუძნებოდა იმას, რომ სიძის მამა დროის განმავლობაში ელოდა, რათა ეხილა, რა მოხდებოდა პატარძალს. იყო იგი ორსულად?

როცა მამამ დაადგინა, რომ ყველაფერი მზად იყო, შუალამის მსვლელობა დაიწყო; და იგი ღამით დაიწყო, რათა აერიდებინათ პალესტინის დღის მჩაგვრელი სიცხე. ამ მიზეზით, პატარძლის მხლებლებს, იგავის ქალწულებს, ევალეობდათ ჰქონოდათ თავიანთი ლამპრები და ზეთის მარაგი მზად, მოლოდინში შუალამის ძახილისა, რომელიც აუწყებდა, რომ საქორწილო მსვლელობა უკვე დაძრული იყო, რადგან ეს ყოველივე ღამით უნდა მომხდარიყო. ექსეტერში შუალამის ძახილი გაისმა, და ან გქონდა საკმაო ზეთი მსვლელობისთვის მზად, ან არ გქონდა.

როდესაც მათ ექსეტერი დატოვეს ამ უწყებით, ისინი ასახავდნენ ხალხს, რომელიც დაბეჭდილი იყო. ზოგს ჰქონდა საკმაო ზეთი, რათა 1844 წლის 22 ოქტომბერს ქორწილში შესულიყო, და ზოგს — არა. ეს სამოცდაექვსი დღე წარმოადგენს დროის მონაკვეთს, როდესაც ღვთის ხალხი იბეჭდება კვირადღის კანონის დახურულ კართან. თუ მათ ზეთის სათანადო რაოდენობა ჰქონდათ, ისინი რწმენით შევიდოდნენ უწმინდეს ადგილას. და უაითმა წარმოაჩინა ღვთის ხალხის შესვლა უწმინდეს ადგილას უკანასკნელ დღეებში, და მის ალფა ისტორიაში უწმინდეს ადგილას რწმენით შესვლასთან დაკავშირებული იყო სიცოცხლისა და სიკვდილის გამოცდა. უკანასკნელ დღეებში ას ორმოცდაოთხი ათასი გამოიცდებდა იმაში, შევლენ თუ არა ისინი რწმენით უწმინდეს ადგილას. ეს კვლავ სიცოცხლისა და სიკვდილის გამოცდაა.

ჩვენ ამ საკითხების განხილვას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

ტაძრის განწმენდისას იესო აცხადებდა თავის მისიას, როგორც მესია, და თავის საქმეს შეუდგა. ის ტაძარი, რომელიც ღვთიური თანდასწრების სავანედ იყო აღმართული, განზრახული იყო, რომ ისრაელისთვისაც და მთელი

მსოფლიოსთვისაც თვალსაჩინო გაკვეთილი ყოფილიყო. უკუნითი უკუნისიდან ღმერთის განზრახვა იყო, რომ ყოველი შექმნილი არსება, ნათელი და წმიდა სერაფიმიდან ადამიანამდე, შემოქმედის დამკვიდრების ტაძარი გამხდარიყო. ცოდვის გამო კაცობრიობამ შეწყვიტა ღმერთისთვის ტაძრად ყოფნა. ბოროტებით დაბნელებული და შებილწული, ადამიანის გული უკვე აღარ ამჟღავნებდა ღვთიურის დიდებას. მაგრამ ღვთის ძის განკაცებით ზეცის განზრახვა სრულდება. ღმერთი მკვიდრობს კაცობრიობაში, და მხსნელი მადლის მეშვეობით ადამიანის გული კვლავ მისი ტაძარი ხდება. ღმერთს განზრახული ჰქონდა, რომ იერუსალიმის ტაძარი გამუდმებული მოწმე ყოფილიყო იმ მაღალი ხვედრისა, რომელიც ყოველი სულისთვის არის გახსნილი. მაგრამ იუდეველებს არ გაეგოთ იმ ნაგებობის მნიშვნელობა, რომელსაც ასეთი სიამაყით შესცქეროდნენ. მათ არ მიუძღვნეს თავი, როგორც წმიდა ტაძრები ღვთიური სულისთვის. იერუსალიმის ტაძრის ეზოები, უწმიდური ვაჭრობის აურზაურით აღვსილი, ზედმეტად ჭეშმარიტად წარმოადგენდა გულის ტაძარს, რომელიც ხორციელი ვნებებისა და უწმიდური ფიქრების თანდასწრებით იყო შებილწული.

„ტაძრის გაწმენდით ქვეყნის მყიდველებისა და გამყიდველებისგან იესომ გამოაცხადა თავისი მისია — განეწმინდა გული ცოდვის შებილწვისგან, მიწიერი სურვილებისგან, ეგოისტური ვნებებისგან და ბოროტი ჩვევებისგან, რომლებიც სულს ხრწნიან. მალაქია 3:1–3 ციტირებულია.“ ქრისტეს ცხოვრების სურვილი, 161.

„წინასწარმეტყველი ამბობს: ‘ვიხილე სხვა ანგელოზი, ჩამომავალი ზეციდან, რომელსაც დიდი ხელმწიფება ჰქონდა; და დედამიწა განათდა მისი დიდებით. და ძლიერად შეჰღაღადა ძლიერი ხმით და თქვა: დაეცა, დაეცა ბაბილონი დიდი და იქცა ეშმაკთა სამკვიდრებლად’ (გამოცხადება 18:1, 2). ეს იგივე უწყებაა, რომელიც მეორე ანგელოზის მიერ იყო მიცემული. ბაბილონი დაეცა, ‘რადგან მან ყველა ერი ასვა თავისი სიძვის რისხვის ღვინო’ (გამოცხადება 14:8). რა არის ეს ღვინო? — მისი ცრუ მოძღვრებანი. მან ქვეყნიერებას მისცა ცრუ შაბათი მეოთხე მცნების შაბათის ნაცვლად და გაიმეორა ის სიცრუე, რომელიც სატანამ პირველად ევას უთხრა ედემში — სულის ბუნებრივი უკვდავება. მრავალი მონათესავე ცდომილებაც მან გაავრცელა შორს და ფართოდ, ‘ასწავლის რა ადამიანთა მცნებებს მოძღვრებად’ (მათე 15:9).“

„როდესაც იესომ თავისი საჯარო მსახურება დაიწყო, მან ტაძარი გაწმინდა მისი მკრეხელური შებილწვისაგან. მისი მსახურების უკანასკნელ მოქმედებათა შორის იყო ტაძრის მეორედ გაწმენდა. ამგვარად, სამყაროს გასაფრთხილებლად განკუთვნილ უკანასკნელ საქმეში ეკლესიებისადმი ორი განსხვავებული მოწოდება გაისმის. მეორე ანგელოზის უწყება ასეთია: „დაეცა, დაეცა ბაბილონი, ის დიდი ქალაქი, რადგან თავისი სიძვის რისხვის ღვინით დაათრო ყველა ერი“ (გამოცხადება 14:8). ხოლო მესამე ანგელოზის უწყების ძლიერ შემახილში ზეციდან ისმის ხმა, რომელიც ამბობს: „გამოდით მისგან, ჩემო ერო, რათა მისი ცოდვების თანაზიარნი არ გახდეთ და რათა მის წყლულთა არ ეზიაროთ. რადგან მისი ცოდვები ცას მისწვდა და ღმერთს მოაგონდა მისი ურჯულოებანი“ (გამოცხადება 18:4, 5).“ Selected Messages, წიგნი 2, 118.